

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Minuni inexplicabile și blesteme îngrozitoare care
ne-au influențat istoria : docu-drame și mituri istorice însoțite
de consemnări din presă** / prezentate de Dan-Silviu Boerescu. -

București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-267-5

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Eurobusiness

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-267-5

Minuni inexplicabile și blesteme îngrozitoare care ne-au influențat istoria

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

Cum a scăpat, de securea gădelui, Mihai,
marele ban al Craiovei și viitorul voievod
al Țării Românești / 7

Rugăciunea isihastă și icoanele făcătoare de minuni
din mănăstirile românești
și bisericile bucureștene / 13

Blestemul lui Vlad Țepeș asupra Bucureștiului
și alte acte de magie neagră
sau profeții apocaliptice / 59

Mănăstirea bântuită de la Chiajna
și alte locuri blestemate din România / 79

Un blestem al lui Ștefan cel Mare
și multe anateme ale înaltelor fețe bisericești
sau afurisenii ale simplilor mireni.
Despre ce poate să cânte Grigore Leșe! / 109

O poveste de altădată despre o Prințesă
care a căzut victimă blestemului
propriilor diamante / 121

Lămuriri bibliografice / 133

Cum a scăpat, de securea gădelui, Mihai, marele ban al Craiovei și viitorul voievod al Țării Românești

Bucureștii au fost dintotdeauna martorii unor întâmplări absolut incredibile, care jalonează o poveste halucinantă, începând cu miracolul petrecut la execuția lui Mihai Viteazul, programată înainte ca acesta să ajungă Domn, însă nedusă la îndeplinire din pricini încă nedesluite, dar care țin nu doar de puterea credinței ci și – neverosimil sau, poate, nu! – de cea a magiei albe.

Multe dintre clădirile Bucureștilor au, pe lângă incontestabila lor valoare arhitectonică, și certe valențe magice, care le-au transformat în decursul vremurilor istorice în izvoare de teribile miracole, adesea la limita întâlnirii documentarului cu monumentalul. Iar asta nu se aplică doar marilor clădiri ale urbei, intrate definitiv în folclorul locului comun, ci și unor imobile mai mici,

dar scăldate și ele în lumina încă palpătoare a unor vechi legende.

Astfel, redus de mai bine de trei decenii la stadiul de moloz de către un dictator incult, dar care, în agramatismul său istoric, se credea vizionar, un edificiu religios mai puțin cunoscut azi, dar cu o poveste fascinantă, legată de o veritabilă „minune cerească”, este Biserica Albă-Postăvari de la poalele Dealului Arsenalului, demolată de Ceaușescu în 1984 și despre care istoricul Nicolae Stoicescu, citat de Aurora Nicolau în *Tainica inimă a Bucureștilor*, afirmă, în *Repertoriul bibliografic al monumentelor din București*, că a fost construită de jupânița Caplea, soția lui Ghiorma mare postelnic (care apare cu acest titlu în Divan între anii 1564 și 1568).

De această biserică se leagă legenda – pusă în circulație la sfârșitul secolului al XVII-lea – că, înainte de a fi dus în fața călăului, Mihai, care încă nu era Domn ci doar mare ban al Craiovei, s-a rugat aici pentru a fi salvat de la moarte, fiind dat pe mâna călăului de către Vodă Alexandru cel Rău, mâniat de vestea complotului pus la cale de răzvrătit, împreună cu doisprezece boieri, cu scopul de a-l răsturna. Pe drumul spre Piața Sfântul Gheorghe, unde urma să fie executat, Mihai a cerut să fie lăsat să se roage în vechea biserică (a doua ca vechime din București, după unii) la icoana Sfântului Nicolae. Ruga pare să-și fi găsit adrisantul căci, mai apoi, gâdele, înfricoșat de privirea rebelului, ar fi aruncat securea, urlând „Eu nu pot să iau viața acestui om!”. Totuși, Iorga se îndoiește de veridicitatea poveștii, punând grațierea pe seama uneltirilor iscusite ale unchiului său, Iani „Epiriotul”

Cantacuzino, capuchehaia, reprezentantul diplomatic al țării la Stambul, care ulterior, în 1593, uzează iar de influența sa și-și ajută ruda să urce pe tronul Ungrovlahiei.

Mihai Viteazul (1558 – 9 august 1601) este domnitorul cu una dintre cele mai controversate ascensiuni la tron. În tinerețe, Mihai a fost negustor de vite, după care, cu sprijinul și sub protecția unchiului său Iane, un boier foarte bogat, a început să ocupe diferite funcții înalte. În perioada în care unchiul său era mare ban al Olteniei, Mihai a ajuns bănișor al județului Mehedinți. De asemenea, în anul 1590 ajunge mare stolnic, iar între 1591-1592 devine mare postelnic. În scurt timp, Mihai ajunge mare agă. Pentru că Banul Olteniei locuia de fapt la Constantinopole, istoricii consideră că este posibil ca Mihai să fi fost, în această perioadă, și ispravnic în locul acestuia, la Craiova. A avut o ascensiune fulminantă și între 1592 și 1593 a devenit ban al Olteniei. Mihai se retrage însă în Ardeal în urma unui complot al boierilor împotriva domnitorului Alexandru cel Rău la care se presupune că ar fi participat. După două săptămâni, Mihai a plecat la Constantinopole, unde, ajutat de unchiul său Iane, de Andronic Cantacuzino, aristocrat grec, fiu al lui Mihail Cantacuzino (Șeitanoglu), și de agentul diplomatic englez Barton a reușit să primească de la turci domnia Munteniei, în schimbul unor mari sume de bani și cadouri bogate. Banii au provenit din împrumuturi făcute de Mihai la creditori, care imediat după înscăunare au venit în țară ca să-și primească banii și dobânzile aferente.

Cu sau fără minunea Sfântului Nicolae de care ar fi beneficiat Mihai Viteazul, Biserica Albă-Postăvari a avut

un destin aparte. În 1433, pe locul ei ființa o mănăstire, dar dumneaei, miloasa jupâneasă Caplea, soața marelui postelnic Stoica Ghiorma, ridică aici o biserică nouă în 1558, conform unui act emis de cancelaria domnitorului Petru cel Tânăr (pe scaun între 1546 și 1569). În planul întocmit, în perioada 1789-1791, de către topograful armatei austriece Franz Purcell și Ferdinand Ernst, clădirea nu mai este menționată, presupunându-se că fusese abandonată între timp din pricina stricăciunilor provocate de revărsările Dâmboviței. Abia pe la începutul veacului al XIX-lea, noii locuitori ai mahalalei, din breasla postăvarilor, o vor restaura cât de cât, însă un alt cataclism natural, cutremurul din 1838, o pune iar la pământ. Tot postăvarii, a doua generație, curăță locul de ruine și ridică altă biserică nouă, sfințită pe 28 septembrie 1857, în timpul domniei lui Alexandru Ghica. În hrisoavele parohiei sunt trecuți unii dintre enoriașii care au contribuit la efortul de ridicare a bisericii: frații Iancu și Costache Stoicovici, jupân Gheorghe Ion Franzelaru, Nicolae Constantinescu Franzelaru, dar și serdarul Costache Constantinescu. Pictura interioară a fost refăcută de pictorul Anton Serafim în 1889, iar clopotele – date la topit de ocupanții germani – au fost refăcute după Primul Război Mondial. Bombardamentele americane din 1944 au vătămat-o serios, iar în 1981 Ceaușescu a ordonat să i se întrerupă furnizarea de curent, apă și gaze. Cu toate acestea, preoții au continuat să țină slujbe aici până pe 18 martie 1984, când buldozerele au dărâmat-o, făcând loc pentru viitorul amplasament al Casei Poporului,

aceasta fiind ultima dintre cele trei biserici din zonă care au fost dărâmate din această ambiție faraonică.

(Surse: <https://enciclopediaromaniei.ro>, <http://bucuresti-strictsecret.blogspot.ro>, www.adevarul.ro)

Rugăciunea isihastă și icoanele
făcătoare de minuni
din mănăstirile românești
și bisericele bucareștine

În vremuri de suferință, în timpul marșurilor terro-
rului, în mănăstirile din România, în zilele noastre
petreceră o seamă de minuni. Călugări de altădată păreau
deosebiți de ceilalți oameni. Ei trăiau în aparta-
te și se distingeau de ceilalți prin viața lor ascetică, pur și
simplă, trăind în pace și în liniște.

S-au vorbit de multe ori despre minunile care s-au
petrecut de cucerirea și până în zilele noastre. În zilele
noastre, se pot vedea încă multe minuni, care s-au
petrecut în zilele noastre. În zilele noastre, se pot
vedea încă multe minuni, care s-au petrecut în zilele
noastre.

După cum spun călugării, totul s-a petrecut în zilele
noastre. După cum spun călugării, totul s-a petrecut în zilele
noastre.

Rugăciunea isihastă și icoanele făcătoare de minuni din mănăstirile românești și bisericile bucureștene

În vremuri de restriște, în timpul invaziilor turco-tătare bunăoară, la mănăstirile din jurul Bucureștilor s-au petrecut o seamă de minuni. Călugării de altădată păreau dotați cu puteri absolut miraculoase. Ei reușeau să apară și să dispară ca din senin din fața invadatorilor, pur și simplu năucindu-i pe aceștia.

S-a vorbit de multe ori despre existența unei rețele secrete de tuneluri săpate între mănăstirile din Vechii București, o parte dintre acestea rezistând până în ziua de azi, însă, se pare, mai există o explicație, confirmată și de întâmplări similare petrecute și la alte lăcașuri monahale din țară.

După cum spun călugării, „totul stă într-o rugăciune”. Mai exact, este vorba de rugăciunea isihastă, care se

repetă în minte fără încetare. „Rugăciunea începuse să prindă rădăcini; să acționeze, nu mai puteam dormi, abia o oră pe noapte, și asta stând pe un scaun”, spunea sihastrul Ioan din Moldova.

Rezultatul acestei rugăciuni neîntrerupte este o iubire nețărnută față de toți oamenii. Ioan din Moldova afirma: „Mă scol deseori seara ca să spun rugăciunea către Iisus și devin prizonier, atras în afara mea. Nu știu unde. În corp sau în afara lui? Nu știu, Dumnezeu știe”.

Se spune că Ioan din Moldova ar fi dispărut într-o zi fără ca nimeni să știe unde și cum. Povești incredibile a spus și starețul Agapia Teodul. Acesta a vorbit despre întâlnirile ciudate pe care le-a avut Episcopul Ioan, un sihastru foarte avansat spiritual și cu multe capacități miraculoase. Era un pustnic vestit, care trăia în Munții Carpați. Despre acesta se spunea că știa să citească în suflete și viitor. Teodul l-a întâlnit într-o zi pe o cărare și sihastrul i-a istorisit traseul lui spiritual. La un moment dat pustnicul i-a cerut lui Teodul hârtie și cerneală, apoi a dispărut atât de brusc, încât călugărul nu a putut să-și dea seama în ce direcție a luat-o. Teodul s-a întors la mânăstire să facă rost de cele cerute de sihastru. După un timp, a revenit pe aceeași cărare. Când a ajuns în poiană, pustnicul și-a făcut apariția ca din senin, fără să-și dea seama de unde venise...

Isihasmul, cuvânt de origine greacă, însemnând tăcere, liniște și concentrare interioară, reprezintă o tradiție ascetică din secolele al IV-lea și al V-lea, dar care s-a organizat ca o mișcare de renaștere spirituală și teologică în secolele al XIII-lea și al XIV-lea, prin introducerea

Rugăciunii lui Iisus ca metodă de concentrare și pace lăuntrică, în care sufletul ascultă și se deschide lui Dumnezeu. Isihia a fost practică la începuturi de către „părinții deșertului”, care au avut ca sursă de inspirație Filocalia și care și-au însușit, ca disciplină de dezvoltare a vieții interioare, invocarea continuă a numelui lui Iisus. „Rugăciunea inimii”, numită și „Rugăciunea lui Iisus” sau „Rugăciunea pură”, constând din cuvintele: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”, este bazată pe textul din Evanghelia lui Luca „Împărăția lui Dumnezeu este în lăuntrul vostru” și pe îndemnul Apostolului Pavel; „Rugați-vă neîncetat” și „stăruiiți în rugăciune”. Întemeietorul propriu-zis al isihasmului este Sfântul Ioan Scărarul (plecat la cele veșnice în anul 649), autorul lucrării *Scara Raiului*, în care recomandă rugăciunea monologică redusă la un singur cuvânt – „Iisuse”. Pentru părinții isihasți, teoria și practica *Rugăciunii inimii*, meditația în tăcere asupra numelui lui Iisus și starea de liniște pe care aceasta o produce nu reprezintă un scop în sine. Isihia creează mai degrabă o stare în care se practică virtuțile, dintre care cele mai importante sunt „curăția inimii, pocăința, dar mai ales sobrietatea, trezia sau atenția inimii”. Sfântul Simeon Noul Teolog vorbește de „cunoștința și simțirea harului”, iar Sfântul Grigorie Palama de contemplarea nemijlocită a slavei divine, ca elemente esențiale ale spiritualității isihaste.

La toate acestea, monahismul românesc a adăugat isihasmului o nouă dimensiune, care i-a conferit acestui curent de profundă spiritualitate ortodoxă un caracter

integral. Curentul isihast a pătruns pe pământurile noastre încă din secolul al XIV-lea, grație unei anumite existențe de sine stătătoare pe care Țările Române au păstrat-o în condițiile istorice ale vremii, datorită legăturilor strânse cu Muntele Athos și focarul de spiritualitate reprezentat de acesta, dar și dezvoltării unei complexe vieți mănăstirești autohtone.

Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului s-a născut în anul 1692 la Poltava, în Ucraina, dar activitatea sa în slujba bisericii și-a desfășurat-o în Țara Românească. După ce a adunat în jurul său o obște de călugări sihaștri la Mănăstirea Dălhăuți, pe care i-a îndrumat pe căile Domnului, Cuviosul Vasile s-a mutat la Mănăstirea Poiana Mărului, unde a continuat lucrarea sa de întemeiere a isihasmului românesc, adică practicarea Rugăciunii inimii. În anul 1713, Cuviosul Vasile s-a refugiat la Mănăstirea Dălhăuți. Aici a adunat în jurul său o obște de peste 40 de călugări sihaștri, pe care i-a deprins cu ascultarea, smerenia, tăcerea și cu Rugăciunea inimii, făcând din obștea sa o adevărată școală de trăire isihastă. După ce a înființat câteva schituri în Buzău și Vrancea, Cuviosul Vasile s-a mutat la Mănăstirea Poiana Mărului (din comuna Bisoca, județul Buzău, la circa 25 km sud-vest de Focșani, aflată în Arhiepiscopia Buzăului și Vrancei), unde a devenit stareț. De numele Cuviosului Vasile de la Poiana Mărului se leagă existența isihasmului românesc, adică practicarea Rugăciunii lui Iisus. Ca dascăl al rugăciunii, marele stareț a scris și câteva *Cuvinte despre paza minții*, despre rugăciune și creștere duhovnicească, care sunt scurte introduceri la scrierile filocalice ale Sfinților

Nil de Soesca, Filotei, Isihie și Grigorie Sinaitul. Printre altele, a fost părintele duhovnicesc al Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, pe care l-a tuns în monahism în anul 1750, la Muntele Athos. Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului a trecut la cele veșnice pe 25 aprilie 1767. Prăznuirea lui se face la 25 aprilie.

În secolul al XVIII-lea, călugărul Paisie Velicicovschi, venit de la Răsărit, a găsit în Moldova un monahism impetuos, care, prin numeroșii săi reprezentanți, practica, în continuarea neîntreruptă a acestei tradiții din secolul al XIV-lea, o viață isihastă însuflețită de Rugăciunea lui Iisus.

Paisie de la Neamț s-a născut în orașul Poltava din Ucraina în anul 1722, la 21 decembrie, într-o binecuvântată familie preotească, fiind al unsprezecelea copil din cei doisprezece frați. Tatăl său se numea Ioan și era protoiereu al Poltavei, iar mama sa se chema Irina. Din botez s-a numit Petru. Tatăl său murind de tânăr, în anul 1735 copilul a fost dat de mama sa să învețe carte la Academia Teologică din Kiev, întemeiată de mitropolitul moldovean Petru Movilă. După patru ani, părăsind școala, intră în viața monahală la Mănăstirea Medvedeski, având vârsta de 19 ani. Aici este făcut rasofoar, primind numele de Platon. După puțină ședere în Mănăstirea Pecerska (Ucraina), vine în Moldova, în anul 1745, și se stabilește la schitul Trăisteni – Râmnicu Sărat și apoi la Mănăstirea Dălhăuți. În vara anului 1746 se duce la Muntele Athos, unde se nevoiește ca sihastru timp de patru ani de zile. În anul 1750 este tuns, aici, în monahism de Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului, duhovnicul său, primind numele de Paisie.